

poštenje izgubi, še več izgubi, kdor vero izgubi, vse izgubi, njemu ugasne luč sredi trdne noči. Varujte luč vere, da jo sovražni veter sedanjega sveta ne ugasne.« (Rečiška lepota, 20:9)

Tudi Slomškovo dojemanje domovine, razlaga naš dušni pastir, ni nič manj pomembno, saj je.. «domovina naša ljuba mati! Bodimo si med seboj kakor otroci in pomagajmo iz vseh moči k sreči domovine...» (prav tam)

O hvaležnosti sicer dandanes veliko slišimo, vsi vprek so hvaležni za to in ono, a po načinu govora največkrat ne gre za iskreno hvaležnost, pač pa le za besede, ki pridejo iz ust in ne iz srca. Služiti drugim pa je mnogo več kot deliti ukaze, je veliko poslanstvo, ki nam ga plastično razloži današnja evangelijska misel: »Če kdo hoče biti prvi, naj bo izmed vseh zadnji in vsem služabnik.« In vzel je otroka, ga postavil mednje, ga objel in jim rekel: »Kdor sprejme enega takih otrok v mojem imenu, mene sprejme; kdor pa mene sprejme, ne sprejme mene, temveč tistega, ki me je poslal« (Mr9 30-37).

Hvaležni smo lahko, da je Slomšek prišel med nas, v našo bližino, v prelepo cerkev v Rečici, ki so jo ljudje mukoma zgradili in jo zdaj obnavljajo in vzdržujejo. Cerkev je posebna, preprosta, skromna, nekoliko asketska, a zato toliko bolj nekoga, ki tja pride, pripravi do iskrenega pogleda vase. V notranjosti te cerkve resnično vsak začuti Božjo bližino in tudi v prostoru, okrog cerkve, ki je poseben. Zvonjenje pa se zaradi balkonov, ki si jih je zamislil mojster, sliši daleč po dolini. In nas vabi v bližino cerkve in njeno notranjost. Ni daleč, kot naročena za krajši nedeljski izlet, da doživimo njeno lepoto, ki ni nič drugega kot lepota Božjega stvarstva, poklon Njemu. Kdor tja pride in ta prostor doživi, je cerkvi zvest za dolgo... (BH)

Zahvala in vzpodbuda

Za nami sta dneva in noč češčenja Najsvetejšega v laškem svetišču.

Katerim je bilo dano, da ste našli čas in ga posvetili druženju z Gospodom, ne bom besedil zahvale, saj je družba z Gospodom največji dar vsakemu, ki ta čas preživi v še posebni Božji bližini. Zahvaliti se želim Gospodu za vse podeljene trenutke v Njegovi bližini in tistim, ki ste zmogli dati znamenje na razpored, da je bila na ta način zagotovljena stalna prisotnost.

Vzpodbuda pa se naj pokaže v našem življenju, saj druženje z Gospodom spreminja naša srca.

Vaš župnik

25. NEDELJA med letom, 22. 9., Slomškova ned.,

7.00: živi in † farani

9.00: † Alojz GOLOUH, 3. obl.

10.30: † Jakob KRIČAJ

PONEDELJEK, 23. 9., sv. Pij iz Pietrelcine

7.30: † Ivan in Antonija ULAGA in † iz rodbine

† Frančišek ŠUBIC

† Franc REZEC

TOREK, 24. 9., bl. Anton Martin Slomšek, škof

19.00: † Alojz ZALOKAR, 30. dan

† Veronika ZORKO

SREDA, 25. 9., sv. Sergij, menih

7.30: † Martin VERBOVŠEK

† Alojzij KRAJNC

ČETRTEK, 26. 9., sv. Kozma in Damijan, muč.

19.00: † Rozalija KAJTNA

† Martin OJSTERŠEK

PETEK, 27. 9., sv. Vincencij Pavelski,

7.30: † Franc DEŽELAK, obl., in sorodniki

19.00: † Zvonko MAČEK

† Jožefa KUMER

SOBOTA, 28. 9., sv. Venčeslav, mučenec

19.00: **sv. Mihael:** Bogu v zahvalo, † brat Jože, 6.obl.,

in starši ADAMIČ

† Ljudmila BREČKO

26. NEDELJA med letom, 29. 9., Šmihelska

7.00: **sv. Mihael:** živi in † farani

vsi † PUŠNIK - OJSTERŠEK

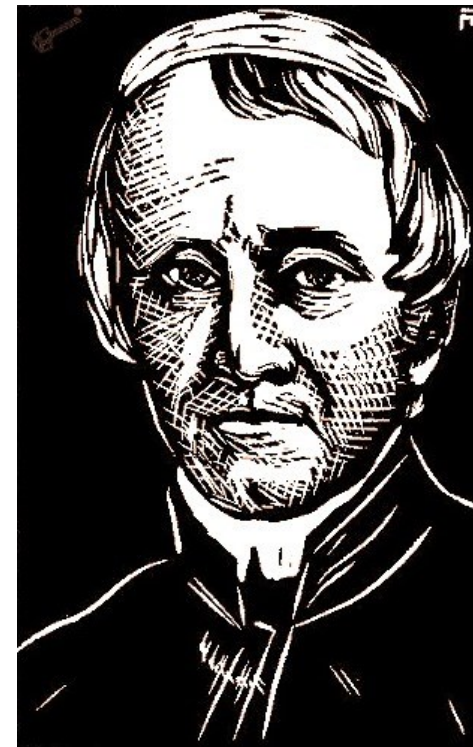
9.00: † Albert STARC, 1. obl., in Stanislava

10.30: **sv. Mihael:** † Mihael JOVAN

† Janez CESTNIK, Marija in Janez HABE

✻ MARTINOVA LILIJJA ✻

22. 9. 2024, leto 15, št.: 32

Aktualne iz Slomškove zakladnice:

Koliko hudega pride iz krive vzgoje otrok!

Po resnici vam povem:

Kriva vzgoja je slabih časov mati!

*Dve reči sta pred vsem največ krivi,
da nas ne usliši neskončno dobrotljivi Bog:
slabo, maloverno zaupanje, preden prejmemo,
in nehvaležnost po prejetih dobrotah.*

Dve kratki, pa zlati besedi sta:

Moli in delaj!

*– in obsegata vse, kar nam je treba za
časno srečo in večno zveličanje.*

BLAŽENI SLOMŠEK V NAŠI BLIŽINI

Na Slomškovo nedeljo se spomnimo proglasitve prvega slovenskega blaženega, Slomška, pred 25-imi leti. Slovesnost je potekala na Betnavskih poljanah pri Mariboru in na njej se je takrat zbralo 50 škofov in kardinalov, 800 duhovnikov in 170.000 ljudi. Papež Janez Pavel II. je z besedami: **"Po goreči želji našega brata Franca Krambergerja, mariborskega škofa, s svojo apostolsko oblastjo dovoljujemo, da se častitljivi Božji služabnik Anton Martin Slomšek odselej imenuje blaženi in se njegov god obhaja vsako leto 24. septembra,«** Slomška razglasil za blaženega. Bila je vroča, sončna nedelja, 19. septembra, množica ljudi je bila nepregledna. Biti na takšnem dogodku se človeku vtisne v spomin za vse življenje. In imeti ob takšnih dogodkih novinarsko izkaznico in dobiti akreditacijo, je privilegij, ko lahko vidiš več kot drugi in dogajanje shraniš za druge in za zgodovino.

Takšen je bil formalni postopek beatifikacije. A Slomška so preprosti ljudje imeli v čislju že veliko prej, preden je bil razglašen za blaženega. Vedeli so, da bo dosegel čast oltarja in zato so veliko molili in prosili Boga, da bi se to uresničilo. V hiši (dnevem prostoru) mojega deda po očetovi strani je visela Slomškova slika na vidnem mestu in tudi, ko je pogovor nanese nanj, je bila pripoved na moč spoštljiva. Moj ded je velikokrat vedel povedati, da je na božjih poteh zmogel za zdravje in srečo vseh na domačiji in da bi Slomšek postal blaženi. Zato ne čudi, da so Rečičani, ki so želeli postaviti svojo cerkev, prišli na misel, da bi ta bila posvečena blaženemu Slomšku, ko bo ta dosegel čast oltarja.

In, veliko hvaležnost jim moramo izraziti, da so zmogli premagati vse prepreke ter napore, vse viharje, delo, in finančne zadrege, da cerkev v Rečici danes stoji. Kar težko si je zamisliti, da je nekaj preprostih in niti ne bogatih kmetov, vsega 200 prebivalcev Rečice, zmoglo tolikšno breme, da so prepričali še druge vernike v takratni lavantinski škofiji in so zbrali denar ter cerkev postavili. Seveda zato, da bi bila posvečena Slomšku, ko bo dosegel čast oltarja in da bi bila prva takšna cerkev. In ta želja se jim je uresničila ter rečiška cerkev je res tudi prva, ki je posvečena našemu prvemu blaženemu.

Vsem je bolj ali manj znana zgodovina, kako so si Rečičani svoje cerkve želeli in kako se je zidava začela. Farna cerkev sv. Jrdrti je bila precej oddaljena, ko je bilo treba k nedeljski službi božji, še večja težava je bila, kadar je

bilo treba v dežju in visokem snegu pokojnega spremiti h pogrebu iz Spodnje ali Zgornje Rečice, pot se je zavlekla tudi po nekaj ur. Vemo, tako ljudska pripoved, da je cerkev bila zgrajena zaradi zaobljube. Nikolaj Šergan se je konec leta 1920 srečno vrnil iz ruskega ujetništva in obljubil Bogu, da bo dal postaviti votivno kapelo, ker sta mu vojna vihra in peza izgnanstva prizanesla, da je po dolgem času ugledal rodno zemljo. Dolgo je trajalo, da je prepričal tudi druge. Matija Golouh je sicer že leta 1926 za cerkev obljubil parcelo. Štiri leta kasneje so po vsej Dravski banovini začeli zbirati denar za cerkev, voziti kamenje, les in drug material, a gradnja ni stekla. Še-le sredi leta 1936 so vložili zahtevek za gradbeno dovoljenje, v avgustu tega leta so cerkev začeli zidati in temeljni kamen blagoslovili 20. septembra istega leta. Tri leta kasneje, 20. maja pa so stavbo že blagoslovili in jo (začasno – za dolgih 60 let) posvetili Antonu Puščavniku. Ob Slomškovi beatifikaciji je bila v Rečici slovesna sveta maša, na oltar pa so postavili »začasni« Slomškov kip, delo domačega mojstra Martina Klezina z Ojstrega. Leto kasneje, 17. septembra 2000 pa je mariborski pomožni škof dr. Jožef Smej cerkev slovesno posvetil blaženemu Antonu Martinu Slomšku. Na oltarju pa od takrat stoji mogočen Slomškov kip, delo kiparke Dragice Čadež Lapajne.

Tudi takrat je bilo v rečiški cerkvi in okrog nje zelo slovesno, kar ducat duhovnikov iz vse laške dekanije je bilo prisotnih in vernikov od blizu in daleč.

Cerkev vsakega, ki jo obiše, jo vidi na fotografiji ali nanjo pomisli, naredi močan vtis. Za nekoga, ki ga zanima lokalna zgodovina, je takšna tema kot naročena.

Ko je še izhajal Krpan na papirju (revija 1994 - 2002) smo v njem pisali tudi o zgodovini, zlasti lokalni, ker se za lokalno okolje spodobi, da pozna kraj in vse, kar je z njim povezanega. In je prišla na vrsto rečiška cerkev. Bežno poznavanje, Plečnik, Slomšek... Škof Slomšek je bil pri nas doma prisoten vseskozi. Po poizvedovanju, kdo bi kaj bolj natančno vedel o gradnji te cerkve, se je izkazalo, da obstaja celo kronika, ki jo je pisal pobudnik izgradnje te cerkve, Nikolaj Šergan, Podomevškov Miklavž. Takšna informacija nekoga, ki se ukvarja z ubesedovanjem, strese kot elektrika, zato se je tudi vse, kar je sledilo, zvrstilo z bliskovito naglico. Poiskati Viktorja Jerana, ni bila nobena težava. Širša in daljna okolica ga je poznala kot moža, ki je bil vrsto let dejaven na vseh področjih, kmečki človek, načitan, priden, delaven, zgled drugim, v bližnji in daljni okolici. Uglajena kmečka gostoljubnost, ki jo je izžareval, ko sem ga klicala in hitela

pripovedovat, kaj bi rada, pa je pomagala, da je bilo srečanje opravljeno v dnevju ali dveh. Šerganovo kroniko, zveščič, je res kar pokazal, potem pa še svoje zapise o vremenu, ki jih je opravljal za takratni Hidrometeorološki zavod. Bilo je pet, šest zvezkov formata A4, branje pa veliko bolj zanimivo in daleč bolj analitično, kot le zbirka obveznih podatkov s temperaturami, dvakrat na dan. Kakšno bogastvo, kakšen Božji blagoslov, poznati takega človeka. In potem mrzlično iskanje podatkov, branje, preverjanje, objave v Krpanu in drugih časopisih ter revijah in po dolgih letih, ob 20-letnici posvetitve cerkve, pred štirimi leti, pa sta nastali knjižica in kratek dokumentarec z naslovom Rečiška lepota.

Ko zdaj listam drobno knjižico in si ogledujem naš dokumentarec, podoživljam veličino Slomška in Plečnika hkrati. Zgolj zavoljo poznavanja dejstev gre omeniti dilemo, v kolikšni meri je cerkev res Plečnikova stvaritev, saj je znano, da je načrte narisal njegov takratni asistent Janez Valentinčič. Mojster Plečnik je, kot vemo, njegovo delo budno spremljal, kot mojstru pritiče, z enim očesom. O mojstrovem deležu pri snovanju te cerkve, pa je slikovito razložila Valentinčičeva hčerka, tudi arhitektka, Špelka Valentinčič Jurkovič, ki je pri Plečniku diplomirala. Pogovorov med njenim očetom in mojstrom je bilo veliko ter so bili spoštljivi in o njih je tudi sama spoštljivo govorila, a vendar poudarila: «....da je težko narisati načrt natančno tako, kot si ga je zamislil mojster v svoji glavi po skromnem krokiju, narisanim na koščku papirja, upoštevati vse detajle in rešitve, ki si jih je zamislil on sam.» (Rečiška lepota:2000)

Ne glede na povedano, je rečiška cerkev združila oba izjemna človeka, velika Slovenca, oba tako skromna, delovna, predana ljudem in Stvarniku. In vse tiste, ki kdaj o cerkvi kaj povedo, napišejo, posnamejo kakšne gibljive slike ali fotografije, zmešajo vedro betona, ko je treba kaj popraviti, vzamejo v roke metlo ali koso, da je notranjščina in okolica cerkve zgledno urejena. In vse tiste, ki tja pridejo.

Tisto poletje, pred štirimi leti, korona je bila še na višku, tako da smo premiero filma iz previdnosti predstavili za eno leto - je bilo res posebno. Vsa druženja ob cerkvi, ko so nastajali filmski prizori z domačini, so bila polna zanosa in resničnega sodelovanja ter pričakovanja. Delo nam je šlo dobro od rok in tudi rezultat je to odseval.

Za duhovno doživljanje te cerkve pa nas v svojem zapisu v knjižici Rečiška lepota spomnil naš nadžupnik, g. Rok Metličar, ki poudari, da je Slomšek velik zgled osebne vere, saj o veri pravi: »Kdor bogastvo izgubi, veliko izgubi, kdor